

Anatomia humana

BEN BONA LA VISITA A 'S'ESPAI'

Jorge Bello

Al'Espai Mallorca de Barcelona hi és Menorca. Convidat per Francesc Florit Nin, pintor i poeta, vaig fer-hi un tomb i vaig quedar-me encantat, per la bona pintura, per la bona poesia i la bona prosa, i per la bona atenció. Convido ara jo d'anar-hi.

Ben ubicat a la plaça Vicent Martorell, l'actual Espai Mallorca és un centre cultural ben acollidor i ben actiu que mira de promoure la cultura balear, i prou que se'n surt, amb una agenda plena d'activitats. Hi ha espai per a la pintura i la lletra, com ara mateix, i també hi ha espai per al debat intel·ligent i reposat, per al cinema i la música, per a la trobada tranquil·la en el bar que ara a dins, ara sota les voltes ombrívols de la plaça em convida a pensar un cop més que Menorca és illa univèrsal.

❖ **DE L'ESPAI MALLORCA**, en són responsables Josep Marqués, menorquí, i Pau Minguet, barceloní. Amb tot de detall em va explicar-me el què de l'Espai quant al present i al futur més immediat, ben engrescadors. Hi vam xerrar

Sembla que l'exposició vol recordar-nos que la persona té, abans que res i per sobre de tot, un cap que pensa i una cara que vol mirar-nos

una estona bona i ben agradable. Reclamaven mentrestant la meua atenció els quadres del menorquí Francesc Florit Nin que hi són exposats. Amb l'argument del cap i la cara de les

persones com a denominador comú de l'exposició, n'hi ha dos de format més gran que deixen petjada en l'observador a causa de la notable expressivitat que presenten. A més, un mosaic de vuit quadres més petits tornen a deixar marca en l'espectador perquè ensenyen el cap humà, nu, senzillesa extrema, eloqüència màxima.

En una altra sala, una altra sèrie de caps i cares, i ara en són deu, que il·lustren deu textos de'n Macià Florit, fill d'en Francesc. Aquesta reunió de textos i dibuixos sobre paper constitueix un llibre d'exemplar únic, ben valuós com a peça única, però és evident que és un llibre que s'hauria d'editar.

Força llibres hi ha també a l'Espai, alguns que són de consulta i d'altres que són per vendre. Hi havia música, i bona sintonia, i ganes de quedar-s'hi.

Em parlava en Josep Marqués del debat que tenen previst per al dijous 24, tres dies abans de les eleccions a Catalunya. Cap a dos quarts de vuit del capvespre, amb la presència, entre d'altres, de Guillem López Casasnovas, menorquí, economista, expert en polítiques sanitàries. Hi és tothom convidat.

Aquest debat, que és símptoma de l'esperit actiu de l'Espai, es desenvoluparà quan encara hi serà l'exposició de Florit Nin. En Francesc em deia que l'argument de l'exposició és «la cara humana i el cap com a sostre de la humanitat», i a mi en fa pensar que aquest ar-

gument és ara per ara més necessari que mai.

Cara i cap ens recorden la condició de persona, amb cara i cap, amb cara i ulls. Aquesta condició de persona, tothom la té més enllà de les pròpies circumstàncies. Ara se'n parla, i força, de milers i milers de refugiats que entren o intenten entrar a Europa tot mirant de salvar la pell. Sembla que ningú els vol a casa seva, i que els accepten a contracor.

❖ **SE N'OBLIDEN**, aquests que es manifesten en aquest sentit, que els països que ara són reticents a acceptar refugiats, i que els accepten a contracor, són països que no fa gaire eren punt de fugida de refugiats. Efectivament, molts en van fugir d'Espanya, França i Alemanya per mirar de salvar la pell, i tret de l'excepció que confirma la regla, allà on anaren, desesperats, van trobar aixopluc.

Així, el comportament europeu en relació als refugiats és, a més d'una vergonya de magnitud majúscula, una hipocrèsia. Caps i cares, involuntàriament, ens recorden que qui fuig és, abans que un refugiat, una persona amb cara i ulls, amb cara i cap, i fora bo de pensar això en veure la molt interessant exposició que vaig veure a l'Espai i que s'hi podrà veure fins al 5 d'octubre.

bello.cat / jordibell@gmail.com

Es racó d'en Cambreta

MALA CONSCIÈNCIA

Gustau Juan Benejam

Diu que val més una imatge que cent paraules, ho sabem, ho saben els amos de les imatges i de les paraules; sabem, saben, que una imatge pot colpir, pot sacsejar totes les nostres més profundes sensibilitats. Ho saben i ho empen, deixam que ens ho emprin sense anar més enllà, sense fer-nos més preguntes.

Ailan Kuridi, un infant de tres anys, del Kurdistan siríà era aixecat mort d'una platja de Bodrum, ciutat turística carregada d'història a la costa del ponent d'Àsia Menor, a Turquia, i ara lloc de pas de la gent que fuig de la guerra. Una reportera gràfica d'una agència de notícies turca hi era i va prendre la imatge i la va difondre, una imatge colpidora. Després se va saber que també hi van morir la mare, Rehan, de 35 anys i un germanet de 5; el seu pare es va poder salvar.

Per arrodonir-ho i acabar de tocar la porta de totes les sensibilitats nostres, es va cercar la història de la família, una més de la llarguíssima desfilarada de gent que, de fa molts de mesos ençà

fuig, d'on ja no sabem ben bé qui és qui ni què és què, Síria, al costat de l'Irak o del més llunyà Afganistan. Ara, però, amb cares, noms i imatges.

I, tanmateix, sabem que la majoria del qui fugen per Turquia i Grècia cap a l'Europa central són els més *sortats* dels ciutadans de la dissortada Síria, els burgesos urbans a qui encara els queden uns quants dòlars per pagar els traficants de carn i misèries humanes.

Amb la imatge del fillet Ailan ens ha desvetllat la nostra mala consciència. I, començant pels estats més rics d'Europa, ens han sacsejat a tots; la imatge va fer que tothom obrís les portes a la solidaritat, uns de ver, altres de cap de dent, estats, institucions i particulars. Ara, més en fred, es comencen a replantejar les coses.

❖ **BÉ HI HA ALTRES RIUADES** humanes que tampoc no es poden oblidar, però que ens les mostren més a l'engròs i de manera més anònima, els

Ara serem tots solidaris una temporada, una temporada ens rentarem la nostra mala consciència, fins i tot ho faran els poderosos es posaran cendra al cap i es vestiran l'hàbit de penitent

que vénen per Líbia, de més enllà del gran desert d'Àfrica. I vénen en pitjors condicions encara, el seu trànsit provoca encara més morts, perquè són més pobres, més ignorants i els seus països d'origen més ignorats.

I hi ha els qui queden, infants o joves. Dels qui treballen o moren a mines de diamants pel luxe dels rics europeus, americans o asiàtics, encara en fan arribar qualche imatge, perquè els luxe i la ostentació a preu de sang ofenen. Però n'hi ha d'altres -l'escala del pou és molt llarga-, per exemple els que treuen en condicions infrahumanes els minerals rars i cars que necessita l'alta tecnologia, fins i tot per als vulgars i quotidians telèfons mòbils que tots duim a la butxaca, de qui poca cosa ens mostren, poca cosa en saben, poca mala consciència en tenim, ...i tants d'altres.

❖ **ARA SEREM** tots solidaris una temporada, una temporada ens rentarem la nostra mala consciència, fins i tot ho faran els poderosos es posaran cendra al cap i es vestiran l'hàbit de penitent... Però seguirem produint ben igual, seguirem consumint ben igual, es seguiran fent els negocis ben igual, en definitiva no canviarem res, cap de les causes de fons que ho provoquen. Tot just es faran unes quantes reunions internacionals d'alt nivell, hi haurà algunes manifestacions de solidaritat, durant una temporada ens flagel·larem amb imatges i comentaris als mitjans i en haver passat l'impacte de la imatge, ho oblidarem i tot seguirà com era.

Açò sí, per una temporada ens hauré fet net una mica la nostra mala consciència.